

вината. Не я знаеше и попъ Дочо. Отъ черква той излѣзе послѣденъ и безъ да се срѣщне съ нѣкого. Отъ тамъ той отиде въ училището и дълго врѣме работи надъ дружественитѣ книги. Когато излѣзе, приближаваше обѣдъ. Отъ нѣколко дни насамъ бѣха се заредили нетърпими горещини. Попъ Дочо разгледа небето и не можа да намѣри ни едно облаче. Насрѣща, изъ пасбището, овцетѣ бѣха се събрали на купчини и мрѣхтѣха. Говедата лежеха по прашнитѣ пладнища. Конетѣ се връщаха къмъ село, дрънкаха съ букаитѣ си и, размахали отчаяно глави, бързаха да намѣрятъ подъ нѣкоя сѣнка убѣжище отъ жегата и отъ мухитѣ.

Отъ училище попъ Дочо всѣкога си отиваше у дома, но тоя пѣтъ той се запжти къмъ кръчмата. Изглеждаше, че той е доволенъ отъ нѣщо. Черното му расо се тъмнѣеше срѣдъ ослѣпителното слънце, като вжгленъ, и събираше сѣкашъ всичката топлина, но младиятъ попъ пакъ бързаше и силно размахваше широкитѣ си ржкави. Той се усмихваше. Дружеството бѣше достигнало голѣми успѣхи. И ако той отиваше сега въ кръчмата, не бѣше толкова за да остави дружественото обявление, което бѣше написалъ, колкото да намѣри нѣкой поводъ да поговори за новата вършачка и за бждащитѣ планове на дружеството.

Но въ кръчмата тоя пѣтъ имаше малко хора: Йорданъ ковачътъ, още трѣзвенъ и миренъ, Монката, дѣдо Петъръ кехаята и Радуловъ. Младиятъ учител бѣше много наконтенъ днесъ: облѣкълъ си бѣше съвсѣмъ нови дрехи, носѣше жълти пантофи и сламена шапка. Тъмносиня руска рубашка бѣше отпусната надъ панталонитѣ му, пристегната въ кръста съ шнуръ, който спущаше отстрана пискюлитѣ си. Дори и въ прическата на косата си той бѣше се помжчилъ да се докара като Максимъ Горки или Леонидъ Андреевъ, нѣщо на голѣма мода тогава. Въпрѣки болезнения си видъ, той бѣше жизнерадостенъ